

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρώται
Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. 10
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ... Φρ. χρ. 12.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐν ἄσφ. Μουσῶν Ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΒΕΑΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥΔΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον (ἐκκλησία, ἱστορία.
- Ἡ Ὀλισθήσασα (σελίδες ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου) ὑπὸ Σ. Κ. ΠΑΠΑΝΕΑΗ.
- Ἔργα καὶ ἡμέρας ὑπὸ Δ. Γρ. Κ.
- Ἔβδομας.
- Ἡ Ἀφελῆς (μυθιστορία τῆς Henry Gréville) μεταφρασίς.
- Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις συντόμως ἐκφερόμεναι χάριν τῶν πολλῶν, ὑπὸ Κ. Σ. ΚΟΝΤΟΥ.
- Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
- Παρακθάσεις, ὑπὸ Ι. Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ.
- Τινὰ περὶ Ἐδμόνδου Ἀμποῦ.
- Οἱ ἀλληλοφαγωθέντες ἐν τῷ βορείῳ πόλῳ (συνέχεια).
- Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων.
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.— Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

(10 Φεβρουαρίου)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Κυριακὴ τῆς ὀρθοδοξίας.

[Ἡ πρώτη Κυριακὴ τῆς Ἐπισκοπίας καλεῖται Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην διὰ τῆς ἀναγκάσεως τοῦ λεγομένου «Συνοδικοῦ» ἐσφατάται ἡ ἐπικράτης τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κατὰ πάντων τῶν αἰρετικῶν καὶ ἰδίᾳ κατὰ τῶν εἰκονομάχων, οἵτινες τὰ τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ 725—842 διετάραξαν, μέχρις οὗτοῦ ἡ Ἀυτοκράτειρα Θεοδώρα μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μαχαλῆ διὰ πατριαρχικῆς Συνόδου στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἐπι. Βιζάντης συνελθούσης ἐβδόμης οἰκουμένης (787), ἀπέστῆλθε τὰς εἰκόνας].

Καράλαμπος τοῦ ἱερομάρτυρος.
[Ὁ ἱερομάρτυς Καράλαμπος ἦν ἱερεὺς καὶ κέντρον τῶν ἐν Μαγνησίᾳ, πρωτεύουσα τῆς κατὰ τὴν Θεσσαλίαν ἡμιονίου ἐπαρχίας, χριστιανῶν.

Συλληφθεὶς ἀπεκεφαλίσθη τῷ 198 μ. Χ. ἐπὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας Σεβήρου καὶ ἡγεμόνος τῆς Μαγνησίας Λουκιανοῦ.

Κατ' ἀρχαίον καὶ γενικῶς ἐπικρατήσαν ἔθος οἱ πιστοὶ ἐπικαλοῦνται τὸν ἅγιον Καράλαμπον πρὸς ἀποδόξιν τῆς πανόλους καὶ τοῦ λοιμοῦ].

ΙΣΤΟΡΙΑ. 1826. Ὁ συνταγματάρχης Βαρών ἀποκλείει τὰ παραλία τῆς Εὐβοίας καὶ τὸν κόλπον τοῦ Βόλου.

1827. Οἱ ἐν Ἐρμιόνη πληρεξούσιοι ἐκλέγουσι πρόεδρον.

Η. ΟΛΙΣΘΗΣΑΣΑ

[Σελίδες ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου.]
(Συνέχεια καὶ τέλος ἐπὶ ἀριθ. 52.)

Ἡ σύμπτωσις ἐκείνη ὑπῆρξεν ἀπαίσια. Περιφανὴς φιλόσοφος τοῦ 15 αἰῶνος ἐξήνεγκε τὴν παράδοξον, ἀλλ' ἀληθεστάτην ῥῆσιν, ὅτι ἀρκεῖ πολλάκις ἐλάχιστος κόκκος ἄμμου ὅπως μεταλλάξῃ τὴν ὄψιν τῆς οἰκουμένης. Ἐδῶ δὲν πρόκειται περὶ οἰκουμένης ἀλλ' ἡ τιμὴ, ἡ ἠθικὴ ἡσυχία, ἡ ζωὴ

καὶ ὁ ἥρεμος θάνατος ἐνός πλάσματός εἶνε ἄρα γε οὕτω μικρὸν τι καὶ ἄσημον, ὥστε νὰ μὴ μελετήσῃ τις, ἔστω καὶ παρέργως, ἐπὶ τῆς πεπωμένης συμπτώσεως, ἥτις θολώνει αἰφνης τὸν ἀνέφελον ὀρίζοντα ὑπάρξεως εὐγενούς;

Ἡ κόρη μὲ τὸ ψυχρόν ἐπιθεμα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἠγέρθη ὅπως ἀπέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἀλλ' εἰς τὴν πώτην κίνησιν ἡ σκοτοδίνη ἐπανῆλθεν. Ἐμείνει λοιπὸν ἀνακεκλιμένη ἐνῶ ἡ οἰκοδόποινα ἐπεδαψίλευεν αὐτῇ τὰς περιποιήσεις πάσας, ἄς τοῦ χαρακτήρος τῆς ἡ εὐγένεια καὶ τῆς κόρης ἡ θέσις ἐπέβαλλεν. Ἐβῆγησεν εἰς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν, ἦν ἡσθάνετο, ἀνεξαρτήτως τοῦ λυπηροῦ ἐπεισοδίου, διότι τὴν ἐγνώρισεν, ὅτι πρὸ ἡμερῶν ἐπόθει νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ἀλλ' ἐκωλύθη ἐκ διαφορῶν φροντιδῶν, ὅτι ἠλπίζεν ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ τὴν ἐτίμα διὰ τῆς φιλίας καὶ τῶν ἐπισκέψεων τῆς καὶ ὅτι παρ' αὐτῇ θὰ εὕρισκεν ἀσθενῆ τινὰ ἀνταύγειαν τῶν προσφιλῶν φροντιδῶν, ὧν δυσυχῶς τόσῳ πρωτομασίχην ἀπορραπισθῆ. Συνεχίζουσα ἀκολουθῶς τὴν ὁμιλίαν τῆς διηγήθη αὐτῇ πῶς ἐτρόμαξεν ἀκούσασα τὸν ἐγερθέντα ἐκ τῆς πτώσεως τῆς θύρου, πῶς ἔτρεξεν ἐν σπουδῇ ἔξω, πῶς εἶδε τὸν ἀνεψιὸν τῆς φέροντα αὐτὴν ἐν ταῖς χερσὶ καὶ πειρώμενον νὰ τὴν ὑποβαστάσῃ, ἐνῶ τὸ σῶμά τῆς εἶχε παραλύσει ἐκ τῆς ἀναισθησίας. Καὶ ποῦ νὰ ἦνε τῶρα αὐτός ὁ τρελλός, εἶπε μετὰ θωπευτικοῦ διὰ τὸν ἀπόντα ἦθους, ἡ θεία δὲν ἠξέυρετε πόσον ἐτρόμαξεν. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἦτο γενναϊότερος, ἀλλ' ὅτε τὸν εἶδον ὠχρόν, συγκεκινημένον, τρέμοντα σχεδὸν νὰ... Ἡ θεία δὲν κατώρθωσε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν τῆς, οὔτε ἡ κόρη νὰ τῇ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχε νὰ εὐχαρίστησῃ τὸν κύριον, ὅστις τοσαύτον εὐπρεστήθῃ νὰ ἐπιδείξῃ ἠδιαφέρον ὑπὲρ αὐτῆς, διότι κρότος βημάτων καὶ φωνῶν ἐτάραξεν ἀμφοτέρως ταυτοχρόνως ἡ θύρα ἠνεψῆθη μετὰ βίας καὶ νέος ἀνήρ ἀσθμαίνων καὶ πορφυρός, μὲ φύλλα λουτῆνης ἐπὶ τῆς ρεδιγκότας του, ἐπεφάνη κραυγάζων ὅτι ὁ ἰατρός φθάνει ἀμέσως. Ἡ κόρη ἐστράφη, παρετήρησεν εὐγνωμόνως τὸν νεανίαν καὶ ἠτοιμάσθη νὰ τὸν εὐχαρίστησῃ διὰ τοὺς κόπους, εἰς οὓς ἐξ αἰτίας τῆς ὑπεβλήθη, ἀλλ' αἰφνης ἡ φωνὴ τῆς ἐξέπνευσεν. Ἀνεγνώρισεν τὸν ἀγνωστον τὸ ἦδη σφοδρῶς τετραγαγμένον νευρικὸν σύστημα τῆς ὑπέστη νέαν προσβολήν, ἡ δὲ κόρη ἐλιποθύμησεν ἐκ νέου.

Ἐπὶ μετὰ μικρὸν συνῆλθε παρετήρησε περίεξ καὶ εἶδε τὸν μικρὸν τῆς οἰκίας ὁμιλῶν φιλοτιμούμενον τίς πρῶτος νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ. Ἡ κυρία καὶ ἡ ὑπηρετρία τῆς ἠσαν ἐγγύτατα αὐτῆς. Ὁ νέος ἔμενον ἀπω-

τέρω, περιφροντίς, φιάλην ἀρωματικοῦ ὄξους κρατῶν ἀνὰ χεῖρας καὶ ἐρωτῶν διὰ παρακλητικῶν βλέμματος ἐὰν ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ. Ἡ κόρη ἠγείρειν ὀλίγον τὴν κατὰ πεπονημένην κεφαλὴν τῆς καὶ δι' ἀσθενοῦς φωνῆς ἐζήτησε ν' ἀπέλθῃ ἡσθάνετο ἐκπιπτούσας πάντοτε τὰς δυνάμεις τῆς. Εἰς τὴν ἐπίμονον παρακλήσιν τῆς δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀντιστῶσι, καὶ ὅτε ἠγέρθη ἐπιπῶνος, ἡ κυρία ἔσπευσε νὰ ὑποβαστάσῃ τὰ κλονούμενα βήματά τῆς ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπωτέρω ἱστάμενος νέος ἔτρεξεν ἐν σπουδῇ ἔλαβε μετ' ἀσυνήθους φιλικοῦ θάρρους τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν τῆς, ἐπέθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ βραχιονός του καὶ οὕτω bras dessus bras dessous ὠδήγησε βραδέως αὐτὴν πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς. Ἡ κυρία καὶ ἡ ὑπηρετρία τῆς εἰσήλθον ἐντός.

Ἐς συγχωρήσῃ ὁ ἀναγκώστης λεπτομερείας, ἄς θὰ ἐξελάμβανεν ἴσως ὡς περιττάσι. Ὅσοι μικρά, ὅσοι ἄσημα καὶ ἀφανίζονται τὰ ἐπεισόδια ταῦτα, συντέλεσαν οὐχ ἦπτον εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν τραγικὴν λύσιν τῆς μικρᾶς, ἀλλὰ πραγματικῆς ἱστορίας, ἦν ἀφηγούμεθα. Ὁ πυρετός ἐβασάνισεν ὄλην τὴν νύκτα τὴν κόρην παραληρούσα συνεχῶς, ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπεν ἀγριομόρφους καὶ εἰδεχθεὶς γυναικῶν ὀρμώσας νὰ τὴν σπαραξῶσι με τοὺς μακροὺς καὶ ὄξεις ὄνυχάς των ἐφαντάζετο ὅτι τὴν ἤραπον αἰφνιδίως, ὅτι τὴν ἔσυρον βιαίως εἰς τόπους ἀγνώστους καὶ πενθίμους, ἐνθα διὰ τοῦ σκότους καὶ τῆς φρίκης τῆς περίεξ φύσεως ἐβεβαίου ὅτι ἐβλεπε βαδίζοντας ἀνθρωπίνους σκελετοὺς καὶ κρανία λαλοῦντα. Ἐξερῶνε τότε ἐντρομος περιεστέλλετο ἐντός τῆς κλίνης τῆς, ἐπεκαλεῖτο τὸν Θεὸν νὰ τὴν σώσῃ καὶ διὰ μέσου τῶν δεήσεων τῆς ἐπράξε συνεχῶς τὴν μητέρα τῆς, τῆς ψυχῆς τὰ προκαθήματα ἐτάρασσον ἄρα γε τὴν κόρην ἡ ἡ ὄρμη τοῦ πυρετοῦ, θερμαίνουσα τὸν ἐγκέφαλον, ἐδημιούργει τὸν τρομερὸν ἐκείνον κόσμον, ὅστις τὴν ἐπτόει; Ἡ ὑπηρετρία, ἥτις διήλθε τὴν νύκτα παρ' αὐτῆς, ἠγέρθη πολλάκις ἐμφοβός, ἀπαξ δὲ ἐσκέφθη νὰ καλέσῃ καὶ τὴν κυρίαν τῆς. Τὸ μέτωπον τῆς πυρετούσεως ἐφλεγεν ἡ ὑπηρετρία ἀπωθῆτο φοβερῶς ἀσάκις ἡ παραληρούσα ἐξελάμβανεν αὐτὴν ὡς μίαν τῶν ἀπαίσιων γυναικῶν αἰτινες τὴν ἠπέλθον ὅτε ὁμῶς ἐν τῇ ὄρμῃ τοῦ πυρετοῦ ὑπέλαμβανεν αὐτὴν ὡς τὴν μητέρα, ἦν ἀδιακόπως ἐπεκαλεῖτο, ἡγερέτω, τὴν περιεπτύσσετο φιλοστοργῶς, τῇ παρεπονεῖτο διατι νὰ φυγῇ καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην εἰς τὸν κόσμον, καὶ κρούτουσα εἰς τὸν κόλπον τῆς τὴν κεφαλὴν ἐζήτηι ἡ κόρη οἶονεὶ ἀσυλον ἀπὸ τῶν φαντασμάτων, ἄτινα ἐνόμιζεν ὅτι τὴν κατεδίωκον.

ρωγήν, ἢν προσέφερον αὐτῇ ἡ οἰκοδόμοινα ἐκ φόβου μήτοι ἡ ἀδυναμία της κωλύσῃ αὐτὴν νὰ βαδίσῃ ἀσφαλῶς. Καθ' ἣν ὄραν ἐξήρατο, ὁ νέος, λαθὼν τὴν πρόσοχὴν τῆς οἰκοδόμοινας, ἐξέφρασεν αὐτῇ ταχέως τὴν χαράν, ἣν ἠσθάνετο βλέπων ὅτι δὲν εἶχε πλέον, ὅπως χθές, ἀνάγκη νὰ τῇ προσφέρῃ τις τὸν βραχίονά του ὅπως τὴν στηρίξῃ. Ἦτοιμάζετο νὰ προσθέσῃ ὅτι ἡ χαρὰ αὐτῆ δὲν ἦτο δι' αὐτὸν καὶ ἀμικτος λύπης τι- νός, ἀλλ' εἶδεν ὅτι ἦτο μόνος καὶ ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ φανῇ ὅτι ἐλάλει εἰς τὸν ἀέρα ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς νέας εἶχε κλεισθῆ.

Εἰσῆλθεν, ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας της, ἀλλὰ δὲν εἰργάσθη. Αἱ παρειαὶ της ἐφλεγον καὶ ἐδόμουν τὰ ὕδα της. Τὴν νύκτα κατεκλίθη ἐνωρίς, ἐκ φόβου μήπως παρακληθῆ νὰ μεταβῇ παρὰ τῇ γείτονα ἢ νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψίν της. Ἦσθάνετο ὅτι τὸ ἠθικὸν της εἶχε σφοδρῶς διαταραχθῆ. Ἡ μεγάλη περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπειρία της παρεκώλυεν αὐτὴν νὰ θεωρήσῃ ὑπὸ τὴν ἀληθῆ μορφήν τὰ ὑποπιπτόντα εἰς τὰς αἰσθήσεις της γεγονότα. Ἡ κόρη εἶχε ἀληθῶς σπάνια χάρισμα, ἦτο ἀνθος εὐσομον καὶ σεμνὸν, αὐξάνων εἰς κήπον, ἀφ' οὗ ὅμως ἐλείπειν ὁ φύλαξ· μόνη ἡ κρίσις δὲν ἦτο ἀρκετὴ ἐχρησιζέτο καὶ γινώσις τις τοῦ κόσμου, κυρίως ὅμως μικρὰ τις πείρα περὶ τὴν διάγνωσιν τῶν ἀνθρωπίνων χαρακτήρων καὶ τῆς ἀσφαλῆ ὕψωσθῆποτε ἐκτίμησιν περὶ τῆς ἀληθείας καὶ εἰλικρινείας τῶν ὅσα ἤκουε. Καὶ οὕτω τὸ συνεσταλμένον ἐκείνο ἀνθος ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ συλῆθῃ ἐξ ἀπειρίας καὶ ἀθῶας ἐμπιστίας ἀπὸ τὸν πρῶτον ἀσυνείδητον διά- βήτην.

Ἡμέρα τῆ ἡμέρα αἱ σχέσεις τῆς ὀφθαλμῆς κόρης πρὸς τὴν ἀξιότιμον κυρίαν καὶ γείτονα της, ἀπέβαιναν στενωτέραι. Ἡ νέα ἠσθάνετο ὅτι εἶχαν ἀνάγκη ἐρείσματος τινος ἢ ἄλλη εἶχε διαγνώσει καλῶς τὸν χαρακτήρα καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς κόρης, καὶ τοῦτο ἤσκωσεν. Εἰς τὸν σύνδεσμον τῶν δύο γυναικῶν παρενεβλήθη ὅμως καὶ τρίτος τις ὁ ἀνεψιὸς τῆς κυρίας. Ὁ νέος οὗτος κατὰ βῆθος δὲν ἦτο κακός· ἦτο ὁ- μως ἐπιπόλιος. Θ' ἀπέβαινε καθολοκλη- ρίαν κίνδυνος εἰς τὴν προχειροτέραν αἰ- θουσαν τῶν Ἀθηνῶν ἴσως μάλιστα θὰ ὑ- φίστατο καὶ τοὺς λεπτοὺς ἐκείνους σαρ- κασμοὺς τῶν γυναικῶν, ἐὰν συνέπιπτε, καὶ δὲν ἦτο δύσκολον, νὰ ἀποκαλυφθῇ ὁ χα- ρακτήρ του. Ἡ ἐπιπολιότης του συνή- πτετο πρὸς παιδαριώδη τινὰ ἐπιμονὴν προφανῶς ἀναξίαν ἀνθρώπου σοβαροῦ. Ἐ- πόθει ν' ἀρέσῃ εἰς τὰς γυναίκας, καὶ δι' αὐτὸν ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ δὲν ὑπῆγετο εἰς οὐδένᾳ περιορισμὸν ἢ κανόνα. Ὅξυς εἰς τὰς ἀντιλήψεις του ἦτο ἀστατος καὶ τοῦτο ἦτο εὐτύχημα δι' αὐτὸν καὶ ἀντίρρο- πον κατὰ τῆς ὑπεροβλικῆς φαντασίας καὶ εὐπαθείας του, διότι θερμὸς καὶ ὀρ- μητικὸς εἰς τὰ αἰσθήματα του ὡς ἦτο πράγματι, θ' ἀπέβαινε δυστυχέστατος ἐὰν

δὲν παρηγορεῖτο ταχέως καὶ ἀνευ πολ- λῶν προσπαθειῶν. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶδε τὸ πρῶτον τὴν κόρην προβάλλουσαν τυχαίως εἰς τὸ παράθυρόν της, ἐμεινεν ἐμβρόντητος ἐκ θαυμασμοῦ· καὶ ὁ θαυμα- σμὸς του ἐκείνος ἦτο εἰλικρινέστατος· τὸν ἠσθάνετο πραγματικῶς δὲν ἐπροσοίετο. Ἐκτοτε ἡ εἰκὼν τῆς νέας ἀπετυπώθη ἰσχυρῶς εἰς τὸν νοῦν του, τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἐκώλυε παντελῶς ἀπὸ τοῦ νὰ θαυμάζῃ ταυτοχρόνως καὶ ἄλλαν ὄρατον κόσμον, καὶ τὸ παραδοξότερον νὰ ἦνε εἰλικρινέ- στατος, ἀληθέστατος εἰς ὅλα αὐτοῦ τὰ ταυτόχρονα αἰσθήματα. Ὁ χαρακτήρ του ἦτο περιέργος ἀληθῶς καὶ ἀξιος, διὰ τὰς ποικιλίας αὐτοῦ ἀντιθέσεις, νὰ ὑποβλη- θῇ ὑπὸ τὴν ἐρευνητικὴν σμίλην τοῦ ψυ- χολόγου. Ἀλλὰ βεβαίως δὲν πρόκειται νὰ τὸν εἰκονίσωμεν σήμερον οὔτε τὸ ἐπι- χειροῦμεν. Εἶδε βραδύτερον τὴν κόρην, τὴν ἐγνώρισεν ἐγγύτερον, ἠσθάνθη βαθὺν διὰ τὴν θέσιν καὶ τὰ αἰσθήματα της σε- βασμὸν, καὶ μετὰ τοῦ σεβασμοῦ τούτου τοῦ πλήρους εἰλικρινείας, ἠσθάνθη ἐαυ- τὸν ἐλκυόμενον ἀκαταμαχῆτως πρὸς τὴν νέαν, ἣς θεαύμαζε τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ κάλλος. Τὴν κλίσιν του ταύτην διέγνω ἐγκαίρως ἡδύνατο νὰ τὴν προλάβῃ καὶ ὤφειλεν· ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπραξε. Τὴν ἐξῆλθε τέλος παρὰ τῆς κόρης ἐκείνης; Οὐδ' αὐ- τὸς ἤξευρεν· ἀπλῶς ἤθελε νὰ τὴν βλέπῃ, νὰ τῇ ὁμιλῇ, καὶ βαθυμῶδον νὰ ἐγγύσῃ ἴσως ἡδὺ ἀλλὰ φρικαλέον δηλητήριον εἰς τὰς ἀγνάς φλέβας τῆς δυστυχούς.

Καὶ τὸ κατῴρθησεν ὁ ἀθλιός! Ἦσθάνθη ἐπὶ τούτῳ μωρῶν τινῶν ἐκασποίησιν; Ἦσθάνθη ἐλέγγους; Οὐδεὶς δύναιτο ἀκρι- βῶς νὰ γνωρίσῃ. Ὑπάρχουσι ἄνθρωποι, οὗς τινὰς ἀπαξιοῦσι τὴν ἀνάστη· ὑπάρ- χουσι καὶ ἕτεροι οὐδαμῶς ἐρευνῶντες ἑ- αυτοὺς καὶ τὸ βάθος τῶν ἰδίων πράξεων καὶ τολημάτων. Τὸν κνισμὸν ὑπολαμ- βάνουσι πλεονέκτημα καὶ σαρκάζουσι τοὺς ἐξαισθημένους κατὰ τῆς εἰσαχθείσης καὶ διαδιδόμενης βλασφημίας ὅτι οὐδαμῶς ὑ- πάρχει ἀρετὴ. Εἰς τὰς γυναίκας κείται νὰ βαπίσωσι μετὰ τοῦ ἀναιδούς καὶ τὴν ἀναιδεστέρων θεωρίαν, ἐὰν ποτε συμπέσῃ ν' ἀποδώσῃσι προσοχὴν τινὰ εἰς τὴν δυσ- ηγον ἀπήχησιν ὀνηθῶν καὶ νοσηροῦ πολ- λιτισμοῦ! Ὁ ἦρωσ τοῦ ἐλεεινοῦ κατορθώ- ματος ἦτο ἐκ τῶν μωρῶν τούτων. Ἐν τούτοις συνέτριψε τὴν κόρην! Ἐξήτησε πρῶτον τὴν εὐνοίαν της, καὶ τὴν ἐπέτυ- χεν. Ἀλλὰ δὲν ἠρέσθη. Ἡ ἀπληστία χαρακτήριζε ἰδιαίτερως ἀνθρώπους τι- νὰς ἀδυναμίας καὶ πάθη, τὴν βουλιμίαν τῶν ὁποίων δὲν πρέπει νὰ ἐρεθίζωμεν. Διὰ τῆς συνεχούς αὐτοῦ συναστροφῆς καὶ τῆς θερμῆς περιπαθείας τῶν λόγων του ἐμέθυε τὴν ἀπειρον παρῶντων μεθῶν καὶ αὐτός. Εἶχε δυστυχῶς δεδοκιμασμέ- νην στωμιλίαν ἴσην ἴσως πρὸς τὴν ἀσυ- νειδησίαν του· καὶ κατακλιθὼν διὰ τῆς ἀρμονίας τῆς φωνῆς καὶ τῶν ποιητικῶν εἰκόνων του τὰς αἰσθήσεις τῆς κόρης, ἐμφυσῶν τὰ ἴδια ἑαυτοῦ πάθη εἰς τὰ λη- θαργούντα στέρα της, ἐνεδρεύων καὶ ἐπω-

φλούμενος τῶν στιγμαίων ἀδυναμιῶν καθ' ἃς ναρκούται ἡ ἀρετὴ, καὶ ἐνίοτε τὸ πνεῦμα, ἐσοκίτιζε βαθμιαίως τὰς φρένας της καὶ ἐσάλευε λαληθότως τὸ ἀσθενές πρόχρημα, ἐφ' οὗ, προδοτικῶς ἀκουσία, ἴστατο ἡ ἀγνοία καὶ ἡ ἀπειρία. Καὶ ὁ πεπορω- μένος ἐκεῖνος ἀνθρώπος διὰ μέσου οὐεῖρων θελκτικῶν καὶ τῆς ἀπατηλῆς τῶν λόγων του γλυκύτητος ὠδήγησε τὴν κόρην εἰς τὴν φοβερὰν πραγματικότητα καὶ τὸ χεί- λος τοῦ ἠθικοῦ βραδύρου, ὅπου τὴν ἐρρι- ψεν ἀηδίαςας καὶ κορεσθείς!

Ὁμολογουμένως οὐδεὶς θὰ διεδικήσῃ στέφανον ὑπὲρ τῆς ἀδόξου νίκης τοῦ δια- φορῶς. Ὑπῆρξε τοιοῦτος καὶ εἶνε ἀλη- θῶς δυστύχημα, διότι δὲν ἐστιγματίσθη οὔτε κἀν διὰ τῆς πλήρους δημοσιότητος. Ὄθει τις ἀπροσέκτως μίαν γυναί- κειν τὴν πλατεῖαν τοῦ Συναγῆματος, καὶ ἀμέσως ἐγείρονται δέκα βῆδοι· εἵμαι νὰ πέσωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀγροίκου διαβάτου. Διασφίρει τις ὄμως μίαν κόρην, καταχράται ἀνάνδρως τῆς ἀπειρίας καὶ ἀ- θωπότητος της, ἀρπάζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς κό- νης καὶ τὴν ἑσύρει εἰς τὸν βόμβρον τῶν ὀδῶν, μανθάνει ἡ κοινωνία τὸ ἐγκλήμα, βλέπει τὸν διαφθόρεα, καὶ δὲν γράφει πρὸς αὐτὸν τὰ νωτὰ, ἀλλὰ σιωπᾷ. Τὴν λέγομεν; τὸν ἀνεχεται, θαυμάζει ἴσως τὴν τέχνην του. Καὶ λυπεῖται ἐὰν δὲν δύναται νὰ τὸν μιμηθῇ! Καὶ ἀπορεῖ ἀπολούθως ἡ κοινω- νία, καὶ οἰκτερεῖται καὶ μεμψιμοιρεῖ γράωδως ὀλοφυρομένη διὰ τὴν προβαίνουσαν πάν- τοτε ἐκλύσιν! Καὶ δὲν καταλαμβάνει ὅτι ἐὰν ἐπιτείνηται ἡ διαφθορά, πταίει καὶ αὐτὴ, ἣτις δὲν τὴν περιστέλλει καὶ ἐπὶ ἀρκετὰ νὰ θελήσῃ, ἀρκεὶ νὰ ἐπιδείξῃ μετ' ἀποφάσεως τὴν θέλησιν της ταύτην ὅπως προλάβῃ τὸ μίαισμα πνίγουσα καὶ τὰ ποτελέσματα τού.

Ἡ κόρη ἐρρόφησεν ἀπλήστως καὶ μέ- χρι σταγόνος τὸ μεθυστικὸν δηλητήριον, ὅπερ προσέφερεν εἰς αὐτὴν ὁ φίλος καὶ φρονεὺς της. Ἀρροισθεῖσα, πρὸς αὐτὸν με- τὰ τῆς τυραννικῆς ἐκείνης δυνάμεως, ἦν ἀσκούσιν ἐπὶ τῶν εὐγενῶν ψυχῶν καὶ τῶν νέων ἀνθρώπων ἰδίως τὰ πρωτογενῆ αἰ- σθήματα, ἡ κόρη ἐξῆν διὰ νὰ λατρεύῃ καὶ νὰ ὑπακούῃ! Τὴν θέλησιν της ἀντικατέ- στησεν ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἐνέπι- στευε τυφλῶς, καὶ ἐν θὰ ἠκολούθει παν- ταχοῦ ἐὰν ἐβλεπεν βπὶ τοῦτο τὸν πύαρι- σται καὶ ἦρει μίαν ἐκείνου λέξις μίαν γλυ- κεία παρακλήσις νὰ διασείσῃ τὴν ἐδραιο- τέραν θέλησιν καὶ νὰ μηδενίσῃ τὴν ἀκαμ- πτοτέραν ἀπόφασίν της. Τοιαύτη ἐπι- στοσύνη ἔπρεπε νὰ ἦνε μίαν ἐπὶ πλέον ἐγ- γύση· σκέπτοσα τὴν ἀθρότητα της· δυσ- τυχῶς διὰ τὸν ἠθικόν, δολοφόνον ὑπῆρξε μέσον! Ἡ δὲ κόρη ἀδαῆς ἐντελῶς τοῦ κό- σμου, ἀδαεστέρᾳ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς πρὸς τοὺς λόγους τῶν ὀφειλομένης προσοχῆς ἐν δεδομέναις περιστάσεσιν, ἐπίστρευσεν, ἐπλα- γήθη καὶ ἀπωλέσθη. Τὰς βραχείας ὥρας τῆς εὐδαμονίας, ἃς διήλθε πιστεύουσα εἰλικρινῶς εἰς ἄξιον ἀνθρώπον, ἀπέτι- σεν ἡ δυστυχῆς διὰ φρικτοῦ μαρτυρίου,

καὶ τοῦ ἀκομήτου ἐλέγχου τῆς συνειδή- σεως καὶ τοῦ σφαλμάτος. Καὶ οἱ δύο ὑ- πῆρξαν ἐνοχοί, ἀλλ' ὁ βαθμὸς τῆς ἐνο- χῆς δὲν εἶνε ἴσος δι' ἀμοφορέους. Ἡ μία ὑπῆρξεν ἐνοχος, ἐστὼ, ἀλλὰ θῆμα προκα- λῶν τὰ δάκρυα καὶ τὰς συμπαθείας· ὁ ἄλλος εἶνε ἐνοχος ἀλλὰ κινεῖ τὴν βδε- λυγμίαν.

Καὶ ἤδη ἃς ἐπιτρέψῃ ὁ ἀναγνώστης νὰ περτωσωμεν λυπηρὰν ἀφήγησιν δι' ἐπι- λόγου λυπηροτέρου. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέ- ρας ἡ νέα ἐβλεπε συστηματικώτερον ἀπο- μακρυνόμενον ἀπ' αὐτῆς τὸν ἀνθρώπον, εἰς ὃν εἶδωκε τυφλῶς τὴν καρδίαν της, καὶ ὅστις τῇ ἠρνήθη τὰ πάντα καὶ τὴν θέαν του ἐτι. Ἰσως ἐφρόνει ὅτι τῇ ἦρκει ἡ αἰσχύνη. Ἀπρόοπτοι περιστάσεις ἐκάλεσαν μακρὰν τὴν γείτονα της καὶ τότε ἐστέρηθ' ὀλο- τελῶς τῆς περιοδικῆς παραμυθίας νὰ βλέ- πῃ τὸν ἀνθρώπον, ὃν ἐξηκολούθει ἐτι ν' ἀγαπᾷ χωρὶς ἐν τούτοις καὶ νὰ τιμᾷ. Ἀς συγχωρήσῃ ὁ ἀναγνώστης καὶ τὴν ἀδυ- ναμίαν της ταύτην. Εἰσὶν ἀνθρώποι, οἵτι- νες θέλουν, ἀλλὰ δὲν δύνανται, καὶ ἄλλοι οἵτινες δύνανται, ἀλλὰ δὲν θέλουν. Ἡ δυσ- τυχῆς αὐτῆ ἤθελεν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο! Ἡ ἀδιαφορία τοῦ ἀπατεῶνος, ἡ συν- εἰδησις τῆς ταπεινώσεως, εἰς ἣν ὑπεβλήθη ἐξ αἰτίας του, ἡ ἀγωνία νὰ αἰσθάνηται ὅτι πρέπει νὰ παύσῃ ἀγαπᾶσα τὸν ἀνθρώπον ἐκείνον χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸν κατωρθώσῃ ποτὲ, κατέστρεψαν τὴν ὑγίαιαν της καὶ ἦνοιξαν νέον τραῦμα εἰς τὸ βα- θύτατον καὶ ὀδυνηρόν, ὅπερ τὴν ἐσάσαν- ζεν. Δυστυχῶς δι' αὐτὴν ταχὺς θάνατος δὲν τὴν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τῆς ἀγωνίας τῆς ζωῆς· τὸ νόσημα τῆς ἦτο μὲν θανατηφό- ρον, ἀλλὰ βραδύ. Καὶ εἰς τὴν κλίνην τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου εὐρίσκομεν ἤδη, εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ μαρμαροῦ στάδιον, τὴν προ- δοθεῖσαν δυστυχῆ, ἣν κόρην μικρὰν πλήρη χάριτος καὶ ζωῆς συννητήσαμεν ἐν ἀρχῇ εὐδαμονία μετὰ τῆς μητρὸς της.

Ἡ ἔνδεικα, καὶ αὐτὴ ἀκόμη, ἐνέσκηψεν εἰς τὸ ὑγρὸν καὶ πενιχρὸν δωμάτιον τῆς τα- λειπύρου γυναικὸς. Μήπως ἦτο ἐταῖρα διὰ νὰ ἐχῃ πλούτη; Αὐτὴ ἦτο θῆμα. Ἡ ἔνδεικα εἶχε ἐπιθέσει τὴν φρικαλέαν αὐτῆς σφαργίδα ὡς ὑστατον συμπλήρωμα δρά- ματος συνήθους ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ὅπερ ἐὰν δὲν συμβαίη νὰ παρίσταται ζωη- ρῶς κεχρωματισμένον ἀνὰ πᾶσαν στιγ- μὴν καθ' ἣν ἐμφανίζεται, δὲν ἐπιταὶ ὁ- μως ἐκ τούτου ὅτι δὲν ἐκτυλίσσειται κα- θεκαστὴν ἐν αὐτῇ τῇ μικρᾷ πρωτευούσῃ μας, ὀργῶση καὶ κατὰ τοῦτο νὰ φαίνεται μίμος τοῦ μεγάλου κόσμου, ἵνα μεταχει- ρισθᾷ φράσιν συνήθη καὶ πολυσήμαντον κατὰ τοὺς ὑπόθετους τούτους καιροὺς. Ἐπὶ πενιχρᾷ λοιπὸν κλίνῃς μὲ ξυλί- νους πόδας εὐρίσκομεν, τὰ λοιπὰ πνε- ούσαν ἐκ μαρμαροῦ, τὴν δυστυχῆ ὀλι- σθησασάν. Εἶνε νύξ, καὶ φῶς πετρελαίου ἀμυδρὸν καίει ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἀκαθάρ- τῳ τράπεζῃ, ἐπὶ θὰ εὐρίσκονται ἀναμεί- ρια καὶ τινεῖς σκεύη, καὶ μικρὰ παροψις περιέχουσα κόκκους ροῖας μετὰ σακχα-

ρως καὶ ὀλίγων σταγόνων βοδινῆς γάλακτος. Ἡ ὑπηρετρία κοιμάται. — Σῆμα, Εἰρήνη, ἀκούεται φωνὴ ἀ- σθενεστάτη, σίνολε ἀνερχομένη ἐκ τοῦ βά- θους ταφοῦ τινός. Σῆμα, Εἰρήνη. Καυμέ- νη! ἐνοχλῶ καὶ σέ· ἀλλὰ... θὰ τελει- ώσουν καὶ τὰ ἰδικὰ σου βῆσανα... καὶ τὰ ἰδικὰ μου, προσέθηκε μὲ σβεννυμένη φωνή. Ἡ ὑπηρετρία ἀγέθη. — Θ' ἀποθάνω ἀπέψε, εἶπεν ἡ πάσχου- σα· τὸ αἰσθάνομαι. Ἀκουσε, Εἰρήνη· ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν θήκην εἶνε ἓνα εἰκονίσμα- τάκι τῆς Παναγίας· φέρε μού το νὰ τὸ φιλήσω καὶ νὰ τὸ βάλω ἐδῶ κοντὰ μου. Εἶνε τῆς μητέρας μου. Ἡ ὑπηρετρία ὑπήκουσεν. — Εὐχαριστῶ, Εἰρήνη, εἶπεν ἡ ἐτοιμοθά- νατος ἀνακουφισθεῖσα ἐκ τῶν εὐλαδῶν ἀ- σπασμῶν, οὗς ἐπέθηκεν ἀλλεπαλλήλως ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ πεπαλαιωμένου εἰκονι- σματίου. Καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ λησμο- νήσῃ; εἶπεν, ἀπαντᾶσα εἰς ἑαυτὴν. Καὶ μήπως λησμονεῖ κανεὶς ὅταν θέλῃ; Καὶ κατ' αὐτὴν τὴν τρομερὰν ὄραν, τὴν μόνην χάριν, ἦν ζητῶ παρὰ τοῦ Θεοῦ μετὰ τὸ ἔ- λκος καὶ τὴν συγγνώμην Του, μήπως δὲν εἶνε νὰ μὲ δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ λη- σμονήσω! Ἡ πάσχουσα ἐστράφη μετὰ πολλοῦ κό- που καὶ τότε εἰς τὸ ἀσθενεστάτον φῶς τοῦ καπνίζοντος λύχνου ἐφάνη ἡ κατα- στροφή, ἦν τὸ βραδύ νόσημα ἔφερον εἰς τὸ περικαλλῆς ἐκείνο καὶ ἀνθρόν· πρὸσωπον — Ἀκουσε, Εἰρήνη. Δὲν ἔχω, καυμένη τίποτε νὰ σοῦ δώσω. Ἐκεῖ μέσα εἶνε ὄλα μου τὰ πράγματα. Δὲν ἀξίζουσι τίποτε, ἀλλὰ νὰ τὰ πάρῃς· κράτησέ- τα νὰ μ' ἐν- θυμῆσαι. Ἡ ὑπηρετρία ἐθήνηεν. — Ἠξέφρασε ὅτι ἦμην πτωχὴ πολὺ πτωχὴ, ἐπανελάθειν ἡ θνήσκουσα. Ἄλλ' ἦμην εὐτυχῆς, διότι ἦμην τιμὰ κόρη ἀ- ξία τῆς ὑπολήψεως τῶν ἀνθρώπων. Οὐ- δεὶς ἐλέγχος ἐσάρασε τὰς ἡμέρας μου, οὔτε ἡ ἀκοιμητος συνκίσθησις τοῦ μεγά- λου, τοῦ ἀδικαιολογήτου σφαλμάτος μου ἐπήρατο ἀδυσώπητος, ὅπως καταστήσῃ φρικτοτέραν τὴν ἀγωνίαν καὶ τὰς ἀπνίας μου. Ἰσως δὲν ἐγεννήθη διὰ τὸ ζῶ ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας μου! Ἀλλὰ τοι- οῦτος εἶνε ὁ κόσμος... Ἡ ἐργασία δὲν εἶνε ἐντροπὴ, πρὸς ἐξο καλὰ, Εἰρήνη· ἡ ἐργα- σία δὲν εἶνε ἐντροπὴ... ἄλλα εἶνε. Ἡ ἀσθενὴς ἐκλασε τοὺς ὀφθαλμοὺς της καταβληθεῖσα ἐκ τοῦ ἀγῶνος, εἰς ὃν ὑπε- βάλλετο καλοῦσα. Ἀκίνητος, ἐπὶ τῆς κλί- νης, ἠδύνατο νὰ ὑποληφθῇ ὡς ἀνθρώπι- νος κηρόπλαστος σκελετός, ἐὰν ἀσθε- στάτη πνοὴ δὲν ἐσάλευεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ καταπονον σῶμα της. Ἀφῆνης ἤνοιξε τοὺς ὑπόθετους τούτους καιροὺς. — Μὴ μὲ μεμψιλιεῖς, ἀνεφώνησεν ἐκετε- νικῶς. Ἐσοφαλὰ ἀλλὰ μετάνοια καὶ ἐμαρ- τύρησά. Ἐπειτα τὶσα δάκρυα, ἄτινα ἔγχεα μόνη, περιφρονημένα ἀνευ οὐδενοῦ φίλου νὰ μὲ συμπονῆσῃ καὶ μὲ παρηγορήσῃ! Οἱ παλαὶ ποτὲ ὄραται χαρακτῆρας, τοῦ προσώπου της εἶχον φρικαλῶς συστραφῆ ἐκ τοῦ τρόμου, ὅφ' ὄν ἐφαίνετο σπαίρουσα.

τες, το πρόσωπόν της όμως απέμεινε σχεδόν άπαθής.

— Είσαθε όλοι σας διαβόλοι, είπεν ή κυρία Βρετέλ γελώσα ώσαύτως, άν κατά βάθος έπειράχθη πως διάτι δεν άπετύχε μεγαλύτεραν επίδειξίότητά. "Ε! λοιπόν, Ρέγιερ, πό εύρες, ό βουκόλος ζήτει ποιμενίδα.

— Είνε από εκείνους, οι όποιοι νυμφεύονται, είπε σοβαρός ή κυρία Άγκλοα.

"Η Ρόζα έμειδία και παρετήρει άλλη λοιδιάδως τούς τρεις συνομιλούντας μετ' έμφράσεως τώσ ειλικρινούς και φιλομαιδούς, ώστε ή κυρία Βρετέλ δεν ήδυνάθη να συγκρατήση τόν θαυμασμόν της.

— Ευχαριστούμαι μ' αυτόν, απήκνησεν ή νεάνις. Μου άρέσκει να άκούω να όμιλούν έξυπνοι άνθρωποι ή και εύτυχείς ή ζωή γίνεται καλλιτέρα έτσι.

"Ο Έδμόνδος δεν είπε τίποτε, δεν έψωσε δε καν τούς οφθαλμούς, αλλά τό πρόσωπόν του έλαβεν άπροσδιόριστόν τινα έκφρασιν, άνάλογον προς την της Ρόζας.

— "Ε! λοιπόν τί φρονείτε; Πρέπει να ένθαρρύνωμεν τας προς τόν γάμον άδυναμίας του νέου αυτού; ήρώτησεν ή κυρία Βρετέλ.

— Ποίαν θέλει να πάρη; είπεν ή κυρία Άγκλοα διά της σοβαρής φωνής της.

— Την Δινόραν Γερβοα, απήντησεν ή φίλη της, ουχί άνευ τινός συγχύσεως.

— "Α! αυτήν θα πάρη; έξηκολούθησε τό άδυσώπητον πρόσωπον, ό κακόμοιρος!

"Η κυρία Βρετέλ παρεσκευάσθη εις άμυναν.

— Διατί τόν λυπέισθε; Δεν είνε χαριτωμένη;

"Η κυρία Άγκλοα συγκατένευσε διά νεύματος της κεφαλής.

— Εύμορφη;

— Το αυτό κίνημα.

— Σμυνή;

"Η κυρία Άγκλοα παρετήρησε: ήτην φίλην της εις τούς οφθαλμούς.

— Καλοανατετραμμένη;

"Η κυρία Άγκλοα έννευσεν άποφατικώς.

— Πώς! άνέκραζεν ή κυρία Βρετέλ έν τή υπερβολή της καταπληξέως της ύψους τας χείρας, προς τόν ουρανόν, δεν είνε σεμνή, δεν είνε καλοανατετραμμένη;

— Ούτε σεμνή, ούτε καλοανατετραμμένη, επανέλαβεν ή κυρία Άγκλοα δι' ήρέμου φωνής.

"Ο Έδμόνδος Ρέγιερ είχε καταφανώς φαιδρυνθή εκ της σκηνής; ή Ρόζα έφαίνετο άμηχανούσα, χωρίς να ηνωρίξη διαπί. Προφανώς θα πρατίμα κα μη παραστή κατά τόν έξεγγον των προτερημάτων της υπό της τύχης δοθείσης, αυτή συντρέφον.

"Η κυρία Άγκλοα ύψωσε τόν άριστέρόν δείκτην μέχρι της ρινός της.

— Κατά βάθος βάνουσος φύσις, είπε μετά ναχηλείας άπρηχαιωμένη άφέλεια, τεχνάσματα γελόια. Φιλόδοξοι επιθυμιαί, άνδία προς την μετριότητα; θα προδεύση πολύ, άν δεν πεθάνη νέα, τό όποιον, όφείλω να τό όμολογήσω, δεν ύπάρχει καμμία έλπίς ότι θα συμβή.

Κατεβίθασε μετά τούτο τόν δείκτην και έσταύρωσε τούς βραχίονας.

"Η κυρία Βρετέλ, καταταραχμένη ήγέρθη και έκαμην έλίγα βήματα.

— "Εάν δεν σας έγνώριζα, πρό εικοσι χρόνων, είπε συγκεκινημένη, θα έπιστευα ότι έχετε κάποιον λόγον να μνησικαχίτε προς αυτήν την κόρην, ή όποία είνε ή άληθής ενσάρκωσις της άθωότητος.

— Σύμφωνοι, απήντησεν ή κυρία Άγκλοα διατηρούσα πσσαν την άμετάπτωτον αυτής γαλήνην, είνε ή ενσάρκωσις της άθωότητος.

— "Επί τέλους τί έχετε εναντίον της; "Ημπορείτε να αναφέρετε εν καν γεγονός;

— "Οχι! είπεν ειλικρινώς ή θεία της Ρόζας.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, προφανώς, δεν έγεινε τίποτε και έξέφερα κρίσιν άδικον. θα ίδούμε όμως ποία από τας δύο θα μείνη άπατημένη.

— Δεν έννοώ τίποτε, έπιθύρουν ή κυρία Βρετέλ. Και σεις, Έδμόνδε, τί φρονείτε;

"Ο Ρέγιερ ύψωσε τούς οφθαλμούς από του βιβλίου, ου τά φύλλα έκοπτεν.

— "Ενας νέος, άπεκρέθη, δεν δύναται να έκφράση διά μίαν κόρην παρά την εύνοικότεραν γνώμην.

"Οι οφθαλμοί της Ρόζας άνελαμψαν έξ άστραπής άχόλου κακντοχευίας και ό Ρέγιερ επανήλθεν εις τό βιβλίον του.

— "Ερωτίσθη! είπεν ή κυρία Βρετέλ.

"Η Ρόζα προεχώρησε προς αυτήν και την έλαβεν από της ύψους, άν και ή άγαθή κυρία δεν ήτο ουδόλωσ λεπτόσωμος.

— Είσαθε ή άγαθότερη καρδιά του κόσμου, τή είπε θεωπούσα αυτήν και μη ταραττεσθε δι' ό, τι λέγουν ήκακαίς γλώσσαις.

— "Η κακαίς γλώσσαις; επανέλαβεν ή κυρία Άγκλοα άπαθώς, ύψουσα μικρόν τας μελαίνιας όφρυς της.

— Ναι, θεία μου, δεν όμολογήσατε μόνη σας ότι δεν έχετε καμμίαν άπόδειξιν;

— "Εχεις δίκη, είπεν ή θεία ταπεινούσα τας όφρυς.

"Ο Ρέγιερ δεν μετεκινήθη καν.

— "Εάν αυτός ό κύριος άγαπά αυτήν την κόρην και αυτή ή κόρη τόν άγαπά, άς υπανδρευθού! Αυτή είνε ή ιδική μου γνώμη.

— "Ω! θα τόν άγαπήση! είπεν ή κυρία Άγκλοα φιλοσοφικώς. "Η τούλάχιστον θα του δείξη πως τόν άγαπά, τό όποιον δι' αυτόν θα είνε όλος διόλου τό ίδιο.

"Η κυρία Βρετέλ μελαγχολώσα, μεθ' όλας τας τρυφεράς περιπτώσεις της Ρόζας, ήτις έφαινότο έκθύμως έπιθυμούσα να την παρηγορήση, επανήλθεν εις την οικίαν της, άπως έπιληφθη μετά του συζύγου της της συζητήσεως νέων άντικειμένων.

"Ο κ. Βρετέλ είχεν έξέλθει μετά της Δινόρας. "Η οικία έφαινε αίφνης κενή και σκυθρωπή εις την έξαιρετον κυρίαν, ήτις έπί τινας στιγμάς έφαινότο ως άπόπλανη-

θεϊσα εν τώ εύρει οικήματι παράτα όμως, έπιβαλλομένη εις εαυτήν, εκάθησεν επί του γραφείου της, και έξέθηκε προς την κυρίαν Γερβοα επί ένδεκα σελίδων ταχυδρομικού χάρτου την συνέντευξιν, ήν έσχε μετά του Λινιών, τό άποτέλεσμα των συλλεχθεισών πληροφοριών και την ιδίαν αυτής γνώμην.

"Η γνώμη της ήτο ότι έπρεπε να υπανδρευσουν την Δινόραν. "Η πρόστατεύομένη κοράσις ήτο πολύ εύμορφος, ή άθώότης αυτής δυνατόν να άπέβαινεν έπικίνδυνος παγίς, καίτοι δε ήτο νέα, ή πρότασις έπρέπε να ληφθή υπό σπουδαίαν έπίψιν, άφού άλλως και ό παρουσίαζόμενος γαμβρός ήτο άρεκέτα καλός.

Περατώσασα την έπιστολήν ή κυρία Βρετέλ επεκόλλησεν επ' αυτής δύο γραμματάσημα ένεκα του μεγάλου ήγκον της, και διά της θαλαμηπόλου της εξαπέστειλεν αυτήν εις τό ταχυδρομιον είτα παρατηρούσα ότι δεν είχεν έτι φθάσει ή ώρα του γεύματος, έλαβε τό άλεξήλιόν της και διηυθύνθη προς την παραλίαν.

"Εως ότου εύρη εκείνους, ους άνεζήτει, κατηνάλωσεν ικανόν χρόνον φθασα μέχρι της λέσχης, ήτοιμάζετο να επιστρέψη προς τό όπίσω, ότε επί της άκτής, μεταξύν συμπλέγματος βράχων άποκαλυφθέντων υπό της τελευταίας θυέλλης, ένόμισεν ότι διέκρινε πάλιν τινα, τόν όποιον έγνώριζεν ότι είχεν άγοράσει.

"Ο δρόμος ουδόλωσ ήτο εύχάριστος διά τούς δι' ύποδηματίων εκ λεπτού δέρματος ύποδημένους πόδας της. "Αλλ' ή κυρία Βρετέλ δεν διέκριε που τόν σύζυγόν της, ένφ τό άνάστημα της Δινόρας, καθήμενης επί βράχου, διεγράφετο εύκρινώς. "Εξηκολούθησε λοιπόν την όδόν της και έπλησίασεν.

"Η νεάνις είχεν έστραμμένα προς αυτήν τά νώτα και έφαινότο συνομιλούσα μετά τινός, αφανούς, όπισθεν των βράχων.

Προχωρούσα πάντοτε, ή κυρία Βρετέλ έστρεψε την κεφαλήν και παρετήρησε προς άριστερά, τόν κ. Βρετέλ απήσυχολημένον εις μέγα συμβούλιον μετά τινός λαμβούχου.

Με ποίον λοιπόν συνωμίλει ή Δινόρα;

Βαθώς συγκεκινημένη εκ της ύπονοίας ότι συνωμίλει προς τόν Λινιών, τόν παρράτολμον Λινιών, όστις θα έπωφελείτο παντός εν τή περιφρουρήσει της κάρης βήγματος, όπως εξ έφοδου εκπολιορκήση την καρδίαν της, ή άγαθή γυνή, ήτις ήσθάνετο τά καθήκοντά της ως κηδεμόνος χιλιοπλάσιως βαρύνοντα επί των ώμων της, έτάχυνε τό βήμα; ό συνομιλών μετά της Δινόρας θα εκάθητο ή θα ήτο εξηλωμένος πρό αυτής, όπως είνε ούτως αφανής.

Χαλίχιόν τι εκυλίσθη υπό τούς πόδας της κυρίας Βρετέλ παραπατήσασα ήσθάνθη ζωηρότατον πόνον; όπως κρατηθή, έσπρήξτε τό άλεξήλιόν της επί παρακειμένου σωρού λιθαρίων, άτινα εκυλίσθησαν μετά κράτου.

"Η Δινόρα έστρεψε την κεφαλήν; ό σύν-

τροφος αυτής, έγχειρόμενος, άπεκαλύφθη άπεριαέπτως και έσπράνη ό Μυριέ.

"Ο Μυριέ έκεί, συνδιαλεγόμενος μόνος μετά της Δινόρας, άφού αυτή είχεν άκούσει, ίδίως ώσιν, ότι δεν θα την ενυμφεύετό ποτε! "Η κυρία Βρετέλ ήγανάκτησε τώσφ, ώστε δεν ήσθάνετο τό θάρρος να προχωρήση πιθανόν να την διεφύγει άνοικείος τις φράσις και δεν ήθελε να εκτεθή εις τοιοούτον κίνδυνον. Περιωρίσθη να κάμη προς την νεάνιδα νεύμα ικανώς σαφές και άνέμενε.

— Θέλετε να έλθω; ήρώτα τό άθρον πρόσωπον μετά της άγνωτέρας έκφράσεως εν τοίς θαυμασίοις κυανούς οφθαλμοίς.

"Η κυρία Βρετέλ ήσθάνετο την ανάγκην να έκπαση κατά τινος, και θα έθραυε τό άλεξήλιόν της, άν δεν έσυλλογίζετο ότι μεταξύ του πετρώδους της παραλίας έδάφους τό άλεξήλιον ήτο άπαραίτητον ως στήριγμα. "Αλλως δεν είχεν έκτραπή κατά τι τό πτωχόν άλεξήλιον! "Εάν ή κάτοχος αυτού όμως ήδύνατο να φαντασθή ότι, προκαλούσα την προσοχήν των συνομιλούντων, διέκοψε τόν Μυριέ εν τώ πολλάκις επαναληφθέντι έργω, του να έξάγη και επαναβάλη τά ύποδήματα της Δινόρας, όπως δθθεν βεβαιωθή ότι δεν υπήρχεν εν αυτοίς άμμος, ίσως αφινεν έλευθεραν την άγανάκτησιν αυτής.

— "Ελα γρήγορα! άνέκραζεν ή κυρία Βρετέλ δι' ύφους μη επιτρέποντος ουδεμίαν άπειθειαν.

"Επιτηδευομένη συγχρόνως βαθείαν έκπληξιν μετά τινός συγχύσεως, ή νεάνις ύπήκουσε και υπέβη έντός μικρού πλησίον της φίλης της.

"Ο Μυριέ είπτε εις μικράν άπόστασιν, έτοιμός να προτρέξη.

"Η κυρία Βρετέλ δεν έδειξε καν ότι τόν ένόησεν έξερχομένη άπλώς από του άνωμάλου έδάφους, και παραγγέλλουσα εις τόν σύζυγόν της να επανέλθη εις την οικίαν μόνος, έσυρε την Δινόραν εις τας ολίγώτερον συχναζόμενας όδους της πόλεως, όπως δυνηθή να τή όμιλήση άνέτως.

— "Ήσο έκεί με τόν Μυριέ, τή είπεν είσαι άσυγχώρητος!

— "Ενόμιζα, είπε μετ' άγγελικής γλυκύτητος και ταπεινούσας την κεφαλήν μέχρι του να φορηθή τις ότι θα έγγιση την γην, ήμουν βεβαία ότι θα δυσηρεστείσθε.

— "Ε! λοιπόν διατί τό έκαιμες;

— Δεν είνε ιδιόν μου τό λάθος, σας βεβαίω, φίλη μου; ό κ. Βρετέλ όμιλούσε με έκείνον τόν φάραν, έγώ έπήγα να μαζεύσω καγγύλια και από πίσω από ένα βράχον συνήντησα τόν κ. Μυριέ. "Ηρχετο από μακρύνον περίπατον. "Ητο κουρασμένος και εκάθησεν εις την άκτήν; τότε έγώ, ήθελα να πάω να ζαναεύρω τόν κ. Βρετέλ, άλλ' ό κ. Μυριέ με έβεβαίωσεν ότι θα ήρχετο αυτός; ήσαν πλησίον μας και οι δύο, και ό κ. Βρετέλ και ό φάρας και έπειτα άπεμακρύνθησαν χωρίς να τούς στήριξω. "Ηθελα να φύγω; δεν μου είχατε άπαγορεύσει να όμιλώ με τόν κ. Μυριέ, έννοούσα εν τούτοις ότι θα σας δυσαρεπούσε αυτό. "Επειτα όμως, δεν έ-

τόλμησα. "Εάν μ' έρωτούσε διατί έφρευγα, δεν ήξευρα τί να του άπαντήσω.

Τά γλυκύ πρόσωπον άπεκρύπτετο σχεδόν όλόκληρον υπό του πετρώσου. "Η κυρία Βρετέλ, άν και διασπρηστήμένη, δεν έβρισκε μέσον όπως επιπλήξη αυτήν. Τι να είπη τις εις την κόρην ταύτην, ήτις έφαινετο τώσφ σεμνή; "Επειτα, άνευ των επιθέσεων της κυρίας Άγκλοα, θα ύπαπεύετο καν την άθφαν συνδιαλέξιν των δύο νέων; "Η κυρία Άγκλοα είχε διεγείρει τας κατά του Μυριέ άντιπαθείας της, όπως σήμερον κατεφέρετο κατά της Δινόρας. . . . Και άν ήπατήθη και επί των δύο περιπτώσεων; Δι' ένός βλέμματος προς τά όπίσω ή κυρία Βρετέλ παρετήρησεν ότι ό Μυριέ δεν τας ήκολούθει πλέον άνέπνευσεν έλευθερώς.

— Δινόρα, είπε, δεν σε προειδοποίησα ότι ό νέος αυτός δεν θα σε νυμφεύθη; Δεν είνε άλήθεια;

— "Αλήθεια, "Φίλη μου", απήντησε μετά ταπεινούσας ή άφελής.

— Σου είπα προς τούτους ότι πρέπει να τόν άποφύγης;

— Ναι, "Φίλη μου", αλλά δεν μου είχατε είπει ότι έπρεπε και να μη του όμιλώ. Δεν κάνει να του όμιλώ;

— Εσύρις πολύ καλά ότι δεν κάνει, άνέκραζεν ή κυρία Βρετέλ άνυπομονούσα, άφού τό όμολογησε μόνη σου, άφού ήξευρες ότι αυτό θα με δυσηρεστήση!

— "Ενόμιζα, "Φίλη μου", είπεν ή Δινόρα μετά γλυκύτητος, ήτις θ' άπόπλιζε και τίγγιν; έτι, ένόμιζα ότι είνε κακόν όταν είνε εμπρός άνθρωποι, δεν ήλικία όμως, ότι θα σας έκακοφαινετο άφού δεν ήτο κανείς.

"Ο συλλογισμός ήτο όρθότατος. Δεν υπήρχε καμμία κατ' αυτού άντίρρησις! "Εν τούτοις ή κυρία Βρετέλ έσχε την σκληρότητα να μη άρκεσθή.

— Και άν σε έβλεπε κανείς, συλλογίσου τί θα ύπέθετε;

— Τι θα ύπέθετε, "Φίλη μου";

— "Οτι σου έκαινε κόρτε! άνέκραζεν ή κυρία Βρετέλ εκαντήσασα την ύπομονήν της, και άφ' ου είπεν εις όλον τόν κόσμον ότι δεν σκοπεύει να νυμφεύθη, φαντάσου όπως ήμκορσει να σε βλάβη αυτό.

"Η Δινόρα έκλαιε; και έπειδή έπλησίαζαν ήδη προς τας πολυανθρωποτέρας όδους, ή θέσις των εκινδύνευε να άποβή σοβαρά.

— "Εάν έγγραφα αυτό εις την μητέρα σου, εξηκολούθησεν ή κυρία Βρετέλ, θα σε άνεκαλεί άμέσως.

— "Ω, σας παρακαλώ, είπεν ή Δινόρα σταματώσα αίφνης, μη γράψετε τίποτε εις την μητέρα! Είνε τώσφ αυστηρά! Δεν θα μου τό συγχωρήση ποτέ! Σας παρακαλώ, "Φίλη μου", άν μ' άγαπάτε, μην τό γράψετε!

"Η σκηνή ήπειλει ν' άποβή ύπερμέτρως δραματική; ήδη πλείστοι τών διαβατών είχον παρατηρήσει την ικετευτικήν έμφρασιν των ώραιών κυανών οφθαλμών, έμπλέων δακρύων, άτινα εν τούτοις δεν έτρεχον.

— "Ελα! καλά! είπεν ή κυρία Βρετέλ,

δεν θα γράψω τίποτε εις την μητέρα σου.

— Μου τό ύπόσχεσθε; έπέμεινε ή άφελής.

— "Αφού σου τό λέγω! Μην ζαναρχίσης όμως, διότι τό παράγωμ εινε σπουδαιότερον από όσον νομίζεις; άν αυτή ή μικρά ιστορία διαδόθη, δεν θα ήμπορέσης να πανδρευθής με άλλον.

Αι δύο κύριαί την στιγμήν εκείνην έφθασαν επί του λιμένος.

"Ο Τούστίνος Λινιών, όστις από δύο ώρων κατεκόπτευε πάσας τας διερχομένας οικογενείας, τας έχαιρέτισεν ούτως, ώστε πάση θούσι να τόν παρατηρήσωσι.

"Η κυρία Βρετέλ απήντησε διά φιλικού νεύματος της κεφαλής και ή Δινόρα δι' έλαφρού χαιρετισμού, "τοιούτης άρελίας, και τώσφ σεμνού συγγρόνως, ώστε ή φίλη της κατάπληξέως της, δχημά τι διήλθε πλησίον των; εις τό βάθος αυτού εύφίσκετο ή κυρία Άγκλοα μετά της Ρόζας και επί του εμπροσθίου καθίσματος ό Έδμόνδος, όστις νωχελώς παρετήρησε τούς διαβαίνοντας.

Παρατήρων τας δύο γυναίκας, έστράματτης την έμάζαν, έπήδησε κάτω αυτής και προσέφερε την θέσιν του.

"Η κυρία Βρετέλ έδέχθη και αι δύο νεάνιδες εκάθησαν επί του εμπροσθίου καθίσματος.

"Ο Ρέγιερ είχε μείνει ακίνητος πλησίον των τροχών καθ' ήν στιγμήν τό δχημα ήρξάτο προχωρούν; ή Ρόζα παρετήρησεν εν τώ βλέματι της Δινόρας ύπερτάτην τινα γλυκύτητα, ήτις έξέπληξεν αυτήν. Ακολουθούσα δε την διεύθυνσιν αυτού, παρετήρησεν ότι άφώρα τόν Έδμόνδον Ρέγιερ.

"Ισχυρά τις λύπη ένυξε την καρδίαν της τώσφ άστραπιαίως, ώστε μόλις έλαβε τόν καιρόν να την αίσθανθή. Μετά δύο λεπτά δεν ήσθάνετο ή γενικήν τινα άτονίαν.

"Ενφ ή Δινόρα προσήλου επί του Έδμόνδου τό δειλόν, αλλά και φλογερών συγχρόνως έκείνδ βρέμα; ό νέος δεν παρετήρησε καν τούτο; έννευσε δε άποχαιρετών γενικώς πάντας, και μειδίων ειδικώς διά την Ρόζαν.

Αυτή άπέκτησε παράτα την γαλήνην της; σταπαράγμένη μόνον εκ της άναμνήσεως της "μεγαλής" λύτης, ήν ήσθάνθη πρό μικρού.

"Ο Λινιών, μάρτυς της μικρής ταύτης σκηνής, δεν έπαυσε προσήλων επί του ειδώλου του φλογερών βλέμμα όπερ πολύ έφαιδρυνε παρακαθήμενον ναυτήν.

"Αλλ' ό Τούστίνος ολίγον ένδιεφρέτετο περί των ταπεινότερων ταύτων πράγματων; προσήλθεν επί του δχηματος τό αυτό βλέμμα; μέχρις ου τούτο; εις την καμπήν της προκυματίας; εξήφανίσθη εν μέσφ νεφέλης κόνιούτου.

δτι υπάρχουν τινές, οτινες ζώσι με θυσίαν των άλλων.

Ο ταγματάρχης, εν τούτοις, ένόησεν δτι δέν έπρεπε να μάς άφήσῃ υπό τήν έντύπωσιν τής οικτρας ταύτης άποτυχίας. Απεφάσισε δέ να έκπέμψῃ άποστολήν πρὸς τὸ άκρωτήριον τής Ισαβέλλας, δέκα πέντε λεύγας πρὸς δυσμάς, ὅπως παραλάβωμεν τὰ υπό τοῦ γαυαγήσαντος Πρωτεύως άποθηκευθέντα ἐκεῖ κρέατα.

Μας έδωκαν τὸ έλικήθρον Βωμόν, προμηθείας και μίαν σκηνήν. Ανεχωρήσαμεν τέσσαρες έν ὄλῳ ὁ Φρειδερίκος, ὁ Βαίς, ὁ Ἑλλισσών και ἐγώ. Τὸ ταξείδιον ὑπῆρξε δυσχερέστατον ένεκα τής μεγάλης σκληρότητος τοῦ πάγου και τής δριμύτητος τοῦ φύχους, ὑφ' οὗ άπεπνιγόμεθα. Φθάσαντες εἰς τὸ άκρωτήριον τής Ισαβέλλας ἐπὶ τέλους δέν εὔρομεν ἢ συμπαγή ὄγκον χιονῶν άνερχομένων μέχρις οὐρανοῦ. Πάν ἔχνος πετρῶν, ἢ σημαντήρων εἶχεν έκλίπει.

Έπρεπεν έν τούτοις, πάσῃ θυσίᾳ, να άνεύρωμεν τήν κατηραμένην έκείνην κρύπτῃν των ζωοτροφῶν, ἣν τὸ άκρωτήριον τής Ισαβέλλας εἶχε καταθάψει υπό τὰς πτυχάς τοῦ χιονολεύκου βανδύου του. Μῆ έχοντες πλέον σκύλους θὰ έχανόμεθα, άν μῆ ὁ Φρειδερίκος εἶχε τήν ὀξυδερκειαν άγρίου. Αληθῶς ὁ άφου παρέτήρησεν προσεκτικῶς μάς εἰδείξε μικρὸν κύνιδρον εξέχοντα λόφου τινός χιονῶν. Προφανῶς ἦτο τὸ άκρον ἴσθου, ὅστις εἶχε κατακαλυφθῆ υπό των παγετῶν.

Ἡ κρύπτῃ, ὅπου ἦτο άποθηκευμένον τὸ κρέας, δέν θὰ εὔρισκετο μακρὰν.

Μία εὐτυχία ἡμῶς οὐδέποτε ερχεται μόνη.

Και ὄχι μόνον έκείνην τήν κρύπτῃν άνεκαλύψαμεν, αλλά και δευτέραν και τρίτην, ἣτις μάλις ἦτο και πλουσιωτάτη.

Έν τάχει εκενώσαμεν αὐτάς, και μεταφέραμεν τὸ κρέας μέχρι τοῦ έλικήθρου μας. Στήσαντες δὲ τήν σκηνήν μας, ἤρχισαμεν τρώγοντες, εὐωχοῦμενοι... Οὐδέν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τήν ἠδονήν τής γλυκείας έκείνης θερμότητος, ἣτις καταλαμβάνει τὸν στόμαχόν!

Ο ταγματάρχης μάς εἶχε παραγγείλει πρὸς τούτοις να άποθέσωμεν έν τῇ κρύπτῃ, ἣν ἐμέλλομεν να κενώσωμεν τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ εἶχε γράψει πᾶσαν τήν αξιοθρήνητον τής άποστολῆς ἱστορίαν. Έπειδὴ ὅμως ἡμεῖς άνεύρωμεν δύο κρύπτας, ὁ Ἑλλισσών άνέλαθε να αντιγράψῃ τὸ χειρόγραφον τοῦ συνταγματάρχου, οὕτω δ' άφήκαμεν εἰς τὰς κενωθείσας κρύπτας τὸ αὐτὸ κείμενον, έν ᾧ σαφῶς ὑπεδεικνύετο και τὸ μέρος, ὅπου ἦτο δυνατόν να μάς άνεύρωσιν.

Ανεχωρήσαμεν έν τούτοις, ἄθουντες τὸ έλικήθρον ἡμῶν πρὸς τὸ στρατόπεδον τοῦ Κλαῦ, δια μέσου των πάγων. Έσχομεν τὴν εὐτυχίαν να διέλθωμεν άνενόχλητοι τὰ στερεοποιηθέντα κύματα τοῦ ὄρμου Βλαίρ. Εὐβλλόμεν δέ να φθάσωμεν μέχρι τοῦ άκρωτηρίου των Ἑσκιμῶν, ὅτε παρέτηρήσαμεν ὅτι ὁ Ἑλλισσών εἶχε καταπέσει ἐπὶ τής χιονός.

Ο δυστυχῆς δέν ἠδύνατο να έγερθῇ οἱ πόδες του, φρικωδῶς άπεφυγμένοι, δέν

κατόρθουν να τὸν ὑποστηρίξωσι. Μόλις ἠδύνατο να σύρεται.

Δέν ἤρκεσεν ὅμως οὐδὲ τούτο: τὸ λογικὸν τοῦ άνδρός, τοῦ τόσῳ γενναίου, τόσῳ ῥωμαλέου, τόσῳ άγαθοῦ, δέν ἠδυνήθη να άντιπαλαίσῃ κατὰ τής μανίας φύχους, εἰς ὃ μόλις άνθίσταται τὸ οινόπνευμα τοῦ θερμομέτρου... Έγέλα, έψαλλε τὸν ἔθνικόν ἡμῶν ὕμνον, έχειροκοοῦται, έκάλει τὰ τέκνα του, άτινα έραγτάζετο ὅτι τὸν περιεκύκλουν, τήν κούρτῃς του, πρὸς ἣν άπέστελλε φιλήματα!

Έραγτάζετο έαυτὸν μεταξὺ των γραφικωτέρων τής Κοννεκτικούτης πεδιάδων. Ἦτο εὐτυχῆς... και μάς άπώθει.

Δέν ἤθελε πλέον να κινηθῆ, εἶχε παραφρονήσει αἰφνης και έπέτιθετο μανιωδῶς κατ' έκείνων, οτινες ἤρχοντο εἰς βοήθειάν του. Τί να κάμῃ τις με τὸν τρελλόν αὐτόν; τί να άποφασίσῃ;

(Έκτασι τὸ τέλος).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Περὶ των τελευταίων σεισμών, έν γίνει δὲ των ἀπὸ δύο ετών παρατηρουμένων συνεχῶν τοῦ γῆινου φλοιοῦ διαταράξεων, έγράφησαν πολλά. Τὸ περιεγρότερον ὅμως και ὑπὸ πρωτοτυπιετέραν ὄψιν έκτεταθὸν τὸ ζήτημα, ἄρθρον, έδημοσιεύθη έν ἱαλλικῇ ἐπιστημονικῇ περιοδικῇ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ μέλλον τῆς γῆς». Τοῦ άρθρου τούτου παρατίθεσθα τὸν ἐπίλογον:

«Οὐδέποτε, λέγει ὁ γράφων, έν τόσῳ μικρῷ διαστήματι (2 ετών) έγίνοντο τόσαι ἐκρήξεις (τοῦ Βεζουβίου, τής Αἴτνης, τοῦ Καρακασά) μετα σεισμών, τόσῳ συνεχῶν, πολυαριθμῶν και ἰσχυρῶν. Πάντα ταῦτα πείθουσιν ἡμᾶς ὅτι ἡ γῆινῃ ἀτμοσφαιρᾷ ἐλαττοῦται και ὅτι σπουδαίαι έγίνοντο έν αὐτῇ συμπυκνώσεις. Έχω δὲ βεβαίαν πεποίθησιν ὅτι άν αἰθριον αἰφνης οἱ έν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ὑπάρχοντες ὕδατιδες ἀτμοὶ συνεκκινουνοτο ἐκ τής ἐπιπροσθήσεως ἡλιακῆς τινος κηλίδος, προκαούσης γενικῆν τής ἀτμοσφαιρας φέβην, ἢ ἐλάττωσιν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς πίεσεως των ἐξωτερικῶν ἀτμῶν ἤθελε προκαλέσει τοιοῦτους ἀπὸ τοῦ ἰσωτερικοῦ τῆς γῆς, ἐπιφέροντας κατὰ τήν ἐξοδόν των γενικῆν άναστάτωσιν τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς».

Μετ' ὅλα ταῦτα, έν τούτοις τὰ ἀπειλητικὰ προγνωστικὰ ὑπάρχει ἱλιπς, ὅτι ἡ ἐποχὴ νέου καταλλυσμοῦ ἀπέχει ἡμῶν κατὰ πολὺ.

✽

Οἱ στρατιωτικοὶ των ἐφημερίδων ἀνταποκρίται ἀμείβονται ἀρότατα πληρῶνται δὲ και μεγάλα ποσὰ εἰς τὰς οἰκογενείας ὡς ἀποζημιώσεις έν περιπτώσει θανάτου αὐτῶν. Οὕτω: ὁ ἀνταποκριτῆς των «Ἡμερησίων Νέων» τοῦ Λουδίνου, Ὁ Κέλλο, ὁ πρὸ ὀλίγου έν Σουδᾶν φονευθείς, εἶχε λάβει ὡς ἀμοιβὴν των ἐκ Σουδᾶν ἀνταποκρίσεών του προκαταβολικῶς 150,000 φρ. κατὰ τὰς μετὰ τῆς διεθνέσεως δὲ τῆς ἐφημερίδος, πρὸς ἣν ἐπέστελλε τὰς ἀνταποκρίσεις τῶν, συμφωνίως ἢ οἰκογένεια μετὰ τὸν θάνατόν του θέλει λάβει ἰσάριθμον ποσόν. Παρομοίαις ἀποζημιώσεις θέλουσι πληρωθῆναι και αἱ διευθύνσεις των ἐφημερίδων «Σημαίας» και «Εὐθινοῦ Ταχυδρόμου», ὧν οἱ ἀνταποκριταὶ ἐφονεύθησαν ἐπίσης έν Σουδᾶν.

✽

Ω; πολὺ ἱπποφελῆ ἀνακάλυψιν, δέν ἀμφιβόλλομεν ποσῶς, ὅτε θέλετε ἀναγνωρίσει τήν αὐτοματικὴν μυδραλλιοδόλον τοῦ ἀμερικανοῦ ἐφευρέτου κ. Χέρσμ Μάξμ, ἧς σχέδιον διέβλεπεν ἰσχύτως εἰς τήν ἀγγλικὴν κυβερνήσιν. Τὸ νέον τούτο ὄπλον, φονικώτερον πάντων των μέγρι τοῦδε γνωστών, εἶνε εἶδος μικροῦ περιστρόφου τηλεδόλου τοποθετουμένου ἐπὶ τρίποδος και κατεσκευασμένου οὕτως, ὥστε ἡ καθ' ἐκάστην ἐκποροσκόρησιν παραγομένη ἀπώθητικὴ δύναμις, ἀντὶ να μένῃ

ἄχρηστος ὡς εἰς τὰ κοινὰ ὄπλα, να χρησιμοποιῆ εἰς τήν εξαγωγήν τῆς κάλυκος τής καταγαλωθείσης φυσίγγιου και τήν εἰσαγωγήν ἄλλου νέου, ὅπερ ἐκποροσκόρησι ἀμείως.

Τὸ μέγα τοῦ ὄπλου ὅμως πλεονέκτημα συνίσταται: κορίσι εἰς τὸ ὅτι: ἔπαξ τεθὲν εἰς κίνησιν ἐξακολουθεῖ βάλλον αὐτομάτως και συνεχῶς, έν ὄσῳ δέν σταρεῖται βολῶν. Καὶ αὐτῇ ὅμως ἡ πληρωσίς του εἶνε εὐχερεστάτη. Διδίτι τὰ φυσίγγια, 333 έν ὄλῳ, προσκολλῶνται ἐπὶ τινος ταινίας ἐντυλισσομένην έν τῇ κίνῃ τής μυδραλλιοδόλου, ἀρκεῖ δὲ τις να ἀντικαθίστῃ ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου τῆς ταινίας ἄρτου ἕκαστον καταναλισκόμενον φυσίγγιον, ὅπως τὸ ὄπλον ἐξακολουθεῖ ἀδιακόπως και ἐπ' ἄπειρον βάλλον. Ἐπισημαίνου δὲ ὅτι: ἔπει ὅτι και διὰ των χειρισμῶν του δέν ἀπαιτεῖται ἡ εἰς στρατιώτης: βεβαίως δύναται τις να εἰπῇ ὅτι ἡ τέχνη τοῦ φονεύειν ἐξήνεγκε τήν τελευταίαν αὐτῆς λέξιν.

✽

Έν πορτογαλικῇ τινι ἐφημερίδι ἐδημοσιεύθη ἡ ἐξῆς ἀγγελία: «Κάτοικός τις τοῦ γερμανικοῦ Τυρόλου, ὑπρεπτόν παρ' αὐστριακῆ οἰκογενείᾳ, κατοικοῦσῃ έν Ρωσίᾳ ζητεῖ θέσιν μαγειροῦ παρά γαλλικῇ οἰκογενείᾳ κατοικοῦσῃ έν Ἰσπανίᾳ ἢ Ἱταλίᾳ».

Κοσμοπολιτικώτερον τι τούτου βεβαίως δέν εἰρήρηται.

✽

- Διὰ ποτὸν φορεῖς τὸ πένθος;
- Διὰ τὸν πατέρα μου.
- Θὰ σοῦ ἀφῆμι μεγάλην περιουσίαν;
- Αὐτός; . . . ἦτο δυστυχῶς πολὺ τίμιος ἄνθρωπος. Πρὶν ἀποθάνῃ μοῦ πλήρωσε ὅλα μου τὰ χρέη . . . Μὲ κατέστρεψε!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

17

Ἔμμαι ἔργον τοῦ ἀνθρώπου, μὲ ὁ ἴδιος ποῦ με κάνει ὅταν με ἰδῇ μπροστά του χωρὶς κεφαλὴ τὰ χάνει τότε, πάλιν άν θελήσῃ τὸ κεφάλι μου να χάσω, ἢ θὰ σὲ εὐχαριστήσω, ἢ τ' αὐτὴ σου θὰ χαλάσω. Α. Γ. Γ.

18

(Ανορθόγραφον.)

Ἔμμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος, και γνωστὴ σὺν ἱσορίαν, άν εἰς δύο μετ' ἀιαιρέσως κ' εἰς τὸ πρῶτόν μου τὸ μέρος ἕνα σίγμα άν προσθήσῃς με τὸ δεύτερο θὰ ἔχω τήν ἴδιαν σημασίαν. 19

Ἔτε τὸν τόνον χαμηλὰ, εἶτε ἦψηλὰ τὸν βέλη, εἰς κάθε κράτος θὰ με ὄρῃς. ποσῶς μὴ ἀμφιβόλησ. 20

Ἔτε μαζί με πρόθεσιν, εἶτε χωρὶς, σὲ δένω. 21

Ἔτε με φτ, εἶτε χωρὶς, πάντοτε με φοβεῖσαι.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Σχημάτισον τετράγωνον, ἐκάστη πλευρὰ τοῦ ὁποίου να ἔχη πέντε γράμματα ἀποτελοῦντα τήν αὐτὴν λέξιν ἀρχόμενος δὲ ἔτε ἀπὸ τοῦ πρῶτου, εἶτε ἀπὸ τοῦ τελευταίου. ἐκάστης πλευρᾶς στοιχείου, να ἀναγινώσκη γύρωθεν τήν ἴδιαν λέξιν, και να μεταχειρίζησαι κυρίως τέσσαρα γράμματα! . . . Τί περίεργον πρᾶγμα! . . . Α. Α. Γ.

ΑΥΣΕΙΣ

13. Ἐρῖς Ἐρως. 14. Νάρκισσος Ἄκροσός. 15. Πνεῦμα (νοῦς) - πνεῦμα (τόνος) - νεῦμα. 16. Θεός (τέσσαρα στοιχεῖα ἀριθμοῦντα τὸ ποσόν 284).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Β. Ὁδησόν. 2α: έγράφησιν ταχυδρομικῶς. — Σ. Σ. Μ. Ἐγκυριαν κ. Ε. Χ. Ἀλεξάνδρουαν. — Θ. Γ. Α. Τοῦλεσαν. Ἀπεστάλησαν. — Α. Κ. Π. Δεμησσόν. Ἐλήθη ἡ εὐχαριστοῦμεν. — Ε. Μ. Ι. Κεφαλληνίαν. Ἀπεστάλησαν 1. Μαρτίου 85.